

Szkoła Rity Sacchetto w Zakopanem.

Szkoła tańca rytmicznego, plastyki i estetyki ruchów

Jedną z najwybitniejszych propagatorek tańca klasycznego, o nazwisku rozgłosnem w całym świecie jest p. Rita Sacchetto. Nie tu miejsce, aby jej zasługi na tem polu podnosić, gdyż znane są nam one dostatecznie. Tu chcemy wspomnieć tylko o fakcie założenia przez p. Ritę Sacchetto szkoły tańca rytmicznego, plastyki i estetyki ruchów w Zakopanem. Z radością należy powitać fakt powrotu p. Rity Sacchetto po dłuższej, paroletniej przerwie do pracy na tej wdzięcznej, a u nas w Polsce zaniedbanej niwie. Szkoła, w której kształcą się obecnie kilkanaście uczennic ze sfer obywatelskich Zakopanego, niema na celu rekrutowania dla baletów scenicznych nowych adeptów. Celem i zadaniem szkoły jest wpajanie w uczennice zamiłowania do piękna i estetyki w życiu, kształcenie w nich estetyki ruchu i gracji. Prawda, że jedną z dróg do tego celu prowadzącą, jest kształcenie uczennic w tańcu. Z drugiej znowu strony, nie da się przewidzieć, czy z obecnej szkoły nie wyjdzie kiedyś w przyszłości nowa Hulanicka, dotąd najwybitniejsza z uczennic p. Rity Sacchetto.

Że szkoła p. Sacchetto ma przed sobą przyszłość i że na gruncie Zakopanego znalazła należyte zrozumienie, świadczy fakt urządzenia w piątek (26 czerwca) w sali hotelu „Morskie Oko” popisu pierwszych uczennic, z którego parę zdjęć zamieszczamy — Rezultaty w pracy osiągnięte

Portret Rity Sacchetto.

Tatry z lotu ptaka.

U góry: Gerlach — Rysy — Wysoka. U dołu: Tatry w morzu chmur. Oba zdjęcia wykonane zostały z szybowca.

w szkole w okresie stosunkowo bardzo krótkim, każą przypuszczać, że szkoła ta rozwijać się będzie w dalszym ciągu i że zadanie swe w całej rozciągłości spełni. Młodociane uczennice p. Rity Sacchetto są to jak już wyżej zaznaczyliśmy córki znanych i poważanych obywateli Zakopanego. Fakt zrozumienia przez rodziców idei przewodniej szkoły, świadczy, że idee te zasługują na poparcie ze strony całego społeczeństwa.

Dom Wycieczkowy im. Ks. Stolarczyka w Zakopanem

Kiedy przed kilku laty powstał w Zakopanem Oddział podhalański Polskiego Towarzystwa Krajoznawczego, wówczas jako najważniejsze zadanie, wyłoniła się sprawa udogodnienia pod Tatrami pobytu wycieczkom młodzieży szkolnej. W krótkim też czasie energiczni założyciele instytucji zakupili dawny drewniany budynek Muzeum Tatrzańskiego i przemienili go na Dom wycieczkowy. Otrzymał on nazwę na cześć księdza Stolarczyka, proboszcza w Zakopanem, jednego z wybitnych pionierów naszego taternictwa. Pożyteczność schroniska okazała się w całej pełni już w pierwszym sezonie po jego otwarciu, a setki wędrowniej młodzieży znalazły tu tanie a wygodne pomieszczenie i skromny ale zdrowy posiłek. Na nieszczęście tak świetny początek zniszczył pożar. Dom spłonął, jednak na jego gruzach natychmiast rozpoczęła się budowa nowego schroniska, dzięki udziałom szkół, korzystających z Domu wycieczkowego i zasiłkom rządowym. Nowy gmach jest wiele większy niż zniszczony pożarem i urządzony wedle wszelkich wymogów higieny. Schronisko czynne latem i zimą, może pomieścić do 200 osób. Jest ono największe i jedyne w tym rodzaju w Zakopanem. Ceny noclegów i utrzymania są w stosunku do cen miejscowych minimalne. Oprócz młodzieży szkół powszechnych i średnich, korzystają ze schroniska także różne instytucje, jak n. p. związki sportowe, nauczycielskie, urzędnicze, wojsko i t. p. a w razie wolnych miejsc znajdują również przytułek przygodni turyści.

LITERATURA TATRZAŃSKA.

Tadeusz i Stefan Zwoliński: „Przewodnik po Zakopanem i Tatrach” wydany nakładem księgarni L. Zwolińskiego w Zakopanem 1925. Cena katalogowa 5. Zł.

Oddawna już, dawał się odczuć brak polskiego przewodnika po Tatrach, któryby obejmował cały ich obszar zarówno po polskiej jak i po czeskosłowackiej stronie. Lukę tę wypełnia wydany obecnie Przewodnik T. i S. Zwolińskich podający w zwięzłej formie (ok. 300 stron druku, format kieszonkowy) całokształt wiadomości niezbędnych do zwiedzania Tatr. Przeznaczony jest on dla szerokiego ogółu polskich turystów i uwzględnia wszystkie uczęszczane drogi i przejścia turystyczne — z wyjątkiem najtrudniejszych, dostępnym jedynie dla b. wyprawnych taterników. Nazwiska autorów, będących stałymi mieszkańcami Zakopanego i znających dobrze Tatry, dają gwarancję fachowego opracowania rozległego przedmiotu.

Przewodnik dzieli się na 2 części: pierwsza podaje szczegółowy opis Zakopanego jako uzdrowiska i stacji turystycznej, oraz szereg wiadomości lokalnych, przydatnych zarówno dla turystów jak i dla leśników spisy pensjonatów, sanatoriów, lekarzy, urzędów itp.

Część druga poświęcona jest Tatom. Podaje ona ogólny ich opis, wskazówki wycieczkowe i inne niezbędne dla turystów informacje, dalej zaś w dziale przewodnikowym szczegółowe opisy dróg turystycznych zarówno w okolicach Zakopanego jak i w Tatrach Zachodnich, Tatrach Wysokich i Bielskich, nadto opisy miejscowości klimatycznych po południowej (czeskosłowackiej) stronie Tatr i wycieczki z tamtej strony. Dodać należy, że przewodnik ten jako pierwszy pod tym względem w literaturze polskiej tego zakresu — uwzględnia także najdalej wschodnie i zachodnie krańce pasma tatrzańskiego. — (Tatry Bielskie, Osobita).

Przewodnik zaopatrzony jest w mapkę przeglądową Tatr — oraz ilustrowany fotografiami — plan Zakopanego. Okładka z ozdobną winietą zakopiańską, cena zaś (5 Zł) w stosunku do objętości nie wysoka.